

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.466 van 25 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 april 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 18 februari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat F. HOUVENAGHEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekers dienden, bij schrijven gedateerd op 9 mei 2007, een aanvraag in om tot een verblijf gemachtigd te worden, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 februari 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt.

Deze beslissing, die tweede verzoeker op 1 april 2008 ter kennis werd gebracht en de andere verzoekers op 2 april 2008, is gemotiveerd als volgt:

“(...) In toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en) :

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 29/01/2002 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlandse lessen zouden hebben gevolgd, deel zouden nemen aan sociale en culturele activiteiten, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen en dat beide kinderen hier school liepen, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 25/04/2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 29/04/2002. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk drie jaar - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02/10/2000).

Wat betreft de bewering dat hun jongste zoon, (U.), gestraft zal worden wanneer zij moeten terugkeren naar het land van herkomst omdat hun zoon geen gevolg heeft gegeven aan zijn oproepingsbevel om zijn militaire dienst te vervullen dient opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen dat de zoon daadwerkelijk is opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen. Bovendien valt de verplichting om de militaire dienst te vervullen onder de nationale wetten van Georgië en geldt dit voor alle meerderjarige, mannelijke burgers zodat dit element dan ook niet kan aanzien worden als uitzonderlijke omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Georgische burgers. Ook dient er op gewezen te worden dat hun asielprocedure werd afgesloten op 25/04/2002 (wanneer de zoon nog minderjarige was) en zij geen gevolg gaven aan het bevel om het grondgebied te verlaten waardoor de zoon zich niet heeft kunnen aanmelden voor de militaire dienst. Dit is dus te wijten aan hun eigen houding op dat moment. Tot slot wordt er geen enkel element aangebracht waaruit blijkt dat de zoon risico loopt op een behandeling die verder gaat dan de behandeling die onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich

meebrengt. De regularisatieaanvraag van de heer (A.G.) werd bovendien afgesloten met een beslissing 'zonder voorwerp' d.d. 18.02.2008 op grond van art. 16 van de wet van 15 december 1999, waardoor dit gezin samen het grondgebied kan verlaten en er dus geen sprake is van een verbreking van de familiale banden of van de schending van ar. 8 EVRM.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), om alzo de nodige documenten te bekomen. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Rechtspleging.

Waar verzoekers het voordeel van de kosteloze rechtspleging vragen en in fine van het verzoekschrift vorderen om de kosten van het geding ten laste te leggen van verweerder dient er op te worden gewezen dat wat betreft de procedures voor de Raad vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten. Zij lichten toe dat de bestreden beslissing gemotiveerd dient te worden overeenkomstig de bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 149 van de Grondwet en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en stellen dat verweerder op dit vlak in gebreke gebleven is.

Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verklaren waarom zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden, zodat verzoekers niet kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat slechts een standaardmotivering werd voorzien. De Raad besluit derhalve dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering,

die pertinent en draagkrachtig is, hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

In zoverre verzoekers nog een schending aanvoeren van artikel 149 van de Grondwet, wijst de Raad er op dat deze bepaling niet van toepassing is op administratieve beslissingen en dus niet dienstig kan ingeroepen worden (R.v.St., nr. 150.529, 21 oktober 2005).

De verwijzing naar artikel 6 van het EVRM is evenmin dienstig. Beslissingen inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van het grondgebied vallen immers niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia v. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2. Waar verzoekers verder in hun eerste en hun tweede middel aanvoeren dat de bestreden beslissing gesteund is op een foutieve - minstens onvolledige - weergave van de feiten en op onjuiste feiten, waardoor de motivering ondeugdelijk is, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet, zoals dit van toepassing was op het ogenblik dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf indienden, luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt het hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland

te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen geacht.

Verzoekers menen dat het bestuur ten onrechte tot dit besluit is gekomen.

Verzoekers betogen, in eerste instantie, dat er niet op algemene wijze gesteld kan worden dat integratie geen reden kan zijn om een aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen. Zij benadrukken voorts dat zij volledig geïntegreerd zijn, dat zij sociaal en cultureel actief zijn, dat tweede en derde verzoeker in België school hebben gelopen, dat zij meer dan zes jaar in België verblijven en dat zij geen enkele band meer hebben met hun land van herkomst.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de integratie van verzoekers niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid. Er wordt tevens duidelijk aangegeven dat het feit dat zij sedert januari 2002 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlandse lessen gevolgd hebben en al behoorlijk Nederlands spreken, deelnemen aan activiteiten, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigen-verklaringen voorleggen en tweede en derde verzoeker bovendien in België school liepen op zich niet uitzonderlijk is en niet verantwoordt dat hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in België wordt ingediend. Verder wordt toegelicht dat verzoekers op de hoogte waren van het feit dat zij slechts voorlopig, in het kader van de asielprocedure, op het grondgebied konden verblijven en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Ook wordt geduïd dat de asielprocedure niet onredelijk lang duurde en dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden. De Raad kan derhalve slechts vaststellen dat de door verzoekers aangevoerde argumentatie met betrekking tot hun integratie, scholing, talenkennis, activiteiten en vriendenkring in aanmerking genomen werd, doch dat het bestuur van oordeel was dat deze gegevens geen buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat verzoekers hun aanvraag doen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze beoordeling is niet kennelijk onredelijk of onwettig. Er kan immers niet ingezien worden hoe de kennis van de landstaal, het feit dat men lange tijd in België verbleef en er school liep en deelnam aan allerhande activiteiten, alsmede de vaststelling dat men vrienden en kennissen heeft in het land het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou maken om zich te wenden tot de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De aangevoerde gegevens geven slechts aan dat

het voor verzoekers, zelfs al hebben zij nog weinig banden met hun land van herkomst, juist eenvoudig moet zijn om een beroep te doen op de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging, nu zij gebruiken kunnen maken van hun talenkennis en opleiding en steeds een beroep kunnen doen op in België verblijvende burgers om hun bijstand te bieden. Verzoekers tonen bijgevolg geenszins aan dat het bestuur een verkeerde invulling zou gegeven hebben aan het begrip "buitengewone omstandigheden" of dat de interpretatie van dit begrip zou gebeurd zijn in strijd met de interpretatie die door de Raad van State aan deze bepaling gegeven wordt in de door verzoekers aangehaalde rechtspraak.

Tweede en derde verzoeker merken op dat zij geen keuze hadden, daar het hun ouders waren die beslisten om naar België te vluchten en stellen dat, gelet op dit gegeven, hun situatie in elk geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

In de bestreden beslissing wordt er evenwel terecht op gewezen dat de asielpcedure reeds op 25 april 2002 werd afgesloten en dat de ingeroepen problematiek het gevolg is van hun eigen houding. Verzoekers verwijzen wel naar een arrest van de Raad van State (R.v.St., nr. 99.424, 3 oktober 2001) waarin wordt gesteld dat het niet uitgesloten is dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden gedeeltelijk voortvloeien uit het gedrag van de persoon die ze inroept, maar in hetzelfde arrest wordt tevens genuanceerd dat dit gedrag dan wel blijkt dient te geven van "*een normale voorzichtigheid en achtzaamheid en niet overkomt als een bewust manoeuvre*". De aangehaalde rechtspraak laat derhalve niet toe de beoordeling van het bestuur onwettig of kennelijk onredelijk te bevinden. Er kan immers niet worden gesteld dat vreemdelingen, die als minderjarigen illegaal naar België kwamen en ook na hun meerderjarigheid verder illegaal in het Rijk blijven en bijgevolg een misdrijf plegen, door hun voortgezet illegaal verblijf getuigen van "*een normale voorzichtigheid en achtzaamheid*".

In zoverre verzoekers zich wensen te beroepen op de psychologische en menselijke moeilijkheden die een terugleiding met zich meebrengt, dient de Raad vast te stellen dat dit element niet werd aangebracht in de aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat het bestuur hiermee geen rekening diende te houden.

Waar verzoekers verder nog verwijzen naar de mogelijke gevolgen die verbonden zijn aan het feit dat tweede verzoeker zijn legerdienst niet heeft vervuld, dient de Raad op te merken dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoekers hebben nagelaten het bewijs te leveren dat tweede verzoeker effectief opgeroepen werd om zijn legerdienst te vervullen. Verzoekers weerleggen deze vaststelling niet.

Verzoekers voeren nog aan dat het argument dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van het gezinshoofd zonder voorwerp werd verklaard niet ter zake doet. Door voor te houden dat een vermelding in een beslissing niet ter zake doet, tonen verzoekers evenwel niet aan dat de andere motieven van de beslissing niet pertinent en draagkrachtig zijn. Er dient trouwens opgemerkt te worden dat de vaststelling dat de echtgenoot van eerste verzoekster, tevens de vader van de andere verzoekers, niet over een verblijfsrecht beschikt en zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ook werd afgewezen wel van belang is nu verzoekers, in hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, verwezen naar de situatie van de heer (G.A.) en hun familiale band met deze persoon. Er kan immers, aangezien blijkt dat de aanvraag van de heer (G.A.) ook afgewezen werd - en zoals dit trouwens terecht in de motivering van de bestreden beslissing wordt aangegeven - bezwaarlijk voorgehouden worden dat er sprake is van een inmenging in het gezinsleven in België nu werd vastgesteld dat geen enkel gezinslid tot een verblijf in België werd toegelaten of gemachtigd. De Raad wijst er verder op dat, in tegenstelling tot wat verzoekers menen, artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan ingeroepen worden ter bescherming van gewone sociale relaties (R.v.St., nr.

